

De Tarantulawesp

(The Wasp, 2015)

Morgan Lloyd Malcolm

© Vertaling 2016

Hedwig COOREMANS
't Serclaesstraat 11
B-1740 Ternat.
02/582.09.48
hedwig.cooremans@telenet.be
Users.telenet/be

ALMO
Royal House, Coremansstraat 34
B-2600 - Berchem

P e r s o n e n

* ERICA

* CARLA

Opmerking van de Auteur

Aan het einde van het eerste en het tweede bedrijf heb ik geschreven dat er black-outs zijn. Dit is één manier waarop je beide delen kan laten eindigen. Tijdens de creatie heeft de regisseur echter gekozen om de scèneveranderingen effectief te tonen.

(...) Er waren dus geen black-outs, tenzij op het einde van het derde bedrijf.

(...) Hoe je overgaat van de ene scène naar de andere (...) zou zo efficiënt mogelijk moeten gebeuren. Niets vervelender dan een lange black-out waar het publiek moet wachten tot de scènezetting achter de rug is.

Eerste Bedrijf

Een café. De rookruimte achteraan. Carla zit met een overvolle asbak voor zich. Ze is zwanger. Ze heeft zin om een nieuwe sigaret op te steken. Carla is begin dertig, maar ze loopt gekleed alsof ze sinds haar tienerjaren niets anders gedragen heeft: trainingsbroek, airtex-shirt, halssnoer. Verder: strak gekamde, opgestoken haren. Ze friemelt nerveus met haar telefoon. Ze heeft een tweede telefoon die ze bovenhaalt, even bekijkt en dan wegbergt. De ene is een smartphone en de andere een goedkoop ouder model.

Erica komt uit het café. Ze is ook begin dertig, maar gekleed naar de laatste mode. Eenvoudig, netjes, maar duurder dan het gewone. Draagtas met compartimenten.

ERICA. Carla?

CARLA. Jo.

ERICA. Sorry, hoor. Ik wist niet dat er hier buiten nog iets was. Ik zit al de hele tijd binnen.

CARLA. ...

ERICA. Ik heb je een sms gezonden.

CARLA. Hmhm.

ERICA. Heb je 'm gekregen?

CARLA. Ik hield juist op met paffen.

ERICA. Natuurlijk. Ja. Ik dacht, ik ga eens vlug naar 't toilet en toen zag ik deze deur. Blij dat ik je zag zitten. Je zou hier nog jaren kunnen gezeten hebben. We zouden allebei gedacht hebben dat de andere te laat was.

CARLA. Ik was hier vroeg.

ERICA. Ja?

CARLA. Yep.

ERICA. Kom je liever binnen zitten of... Goed. Ja. We kunnen evengoed hier zitten.

Carla steekt een sigaret op.

ERICA. Ik ga mijn koffie halen.

Erica gaat weg en keert terug met haar kopje.

ERICA. Wil jij eigenlijk niet iets drinken? Ik zal er voor mij ook nog eentje nemen.

CARLA. Thee. Danke.

ERICA. Melk? Suiker?

CARLA. Huhu.

ERICA. Mooi.

Erica af. Carla rookt en sms't. Erica komt op met twee koppen thee, een kannetje melk en een paar zakjes suiker. Tijdens de volgende replieken neemt Carla melk en doet ze vier suikertjes in haar thee.

ERICA. Ik dacht dat ik evengoed een thee kon nemen. Ik heb mijn portie cafeïne al gehad. Ik wil hier niet beginnen de muren beklimmen. Ik heb een sterke genomen voor jou. Is dat goed? Voor mezelf kamillebloesem. Proberen het wat gezellig te maken. Proberen toch. Zie ons hier nu zitten!

CARLA. Met u is alles dik in orde, zeker?

ERICA. Hoe lang is dat al geleden? Ik bedoel, jij bent nog niets veranderd. Wel ja. Op die... Voor wanneer is 't?

CARLA. Paar maanden nog.

ERICA. Wow.

CARLA. Merci. Gij zijt.

ERICA. Sorry?

CARLA. Goed veranderd.

ERICA. Dat hoop ik toch.

CARLA. Waar zijn die vlechten naartoe? En die bril?

ERICA. Al lang verdwenen. Al heel lang! Van zodra ik naar de univ ging ben ik wijzer geworden en kwam ik tenslotte tot de vaststelling dat ik er jarenlang als een complete trien had bijgelopen. Geen wonder. Wel ja. Geen wonder dat jullie het zo grappig vonden.

CARLA. Ach ja. Sorry daarvoor.

ERICA. Och, laat maar. Wat voorbij is, is voorbij. We waren allemaal jong.

CARLA. Zo ben ik niet meer.

ERICA. Tuurlijk niet.

CARLA. Echt niet. 't Probleem met school is dat ge denkt dat er niets anders bestaat en dan zijt ge 'r weg en dan ziet ge in dat het eigenlijk niets is en dan komt ge in het echte leven terecht zogezegd en moet ge met de mensen samenwerken, maar die hebben u op school niet gekend en die trekken zich dat ook niet aan en zo.

ERICA. ...

CARLA. Daarom vond ik het oké om u te ontmoeten.

ERICA. Juist.

CARLA. Toen gij contact hadt opgenomen dacht ik, och, da's al die broel van vroeger. Is van geen belang meer. Natuurlijk kunnen we afspreken.

ERICA. Ben ik blij om.

CARLA. Want als 't nog altijd 't zelfde was, zoals, toch zo'n twintig jaar geleden zeker, dan zou ik hier voor geen geld bij u zitten, of wel?

ERICA. Nee.

CARLA. Maar ik veronderstel dat twintig jaren een mens wijzer maken, hè?

ERICA. Ja. Absoluut.

CARLA. En ik heb dingen uitgestoken. Akkoord. Maar ik heb daar nu geen probleem meer mee.

ERICA. Mooi.

CARLA. Dus. Wat wilt ge eigenlijk?

ERICA. Wel. Hoe gaat het met jou? Wat heb je allemaal gedaan sinds we mekaar de laatste keer zagen. Ik bedoel, ik zie de ditjes en datjes op Facebook, maar, wel ja, jij hebt nu kinderen, dacht ik toch?

CARLA. Jo. Vier.

ERICA. Cho!

CARLA. Ik kreeg er eentje direct na 't school. En dan nog een. En dan nog een. En dan nog een.

ERICA. Ha ja.

CARLA. De oudste is zestien, de jongste zes. En met deze erbij worden het er vijf.

ERICA. Proficiat.

CARLA. Bedankt. Ze vallen allemaal goed mee.

ERICA. Mooi.

CARLA. Soms is 't hard werken, eerlijk gezegd, maar ik zie ze graag, verstaat ge. En gij? Gij hebt ook kinderen.

ERICA. Wel, nee. Nee. Maar 'k zou er wel willen.

CARLA. Ge zult u een beetje moeten haasten.

ERICA. Ja. Weet ik.

CARLA. Ik ga u zeggen. Ik ben blij dat ik de meeste gekregen heb toen ik jong was en bomvol energie zat en zo. Nu weet ik tenminste wat me te wachten staat. En kan ik er mij op voorbereiden.

ERICA. Wel, ik denk dat ik er niet echt klaar voor was. Veronderstel ik toch.

CARLA. Is een mens er ooit klaar voor, zeg ik altijd.

ERICA. Nee. Ik veronderstel van niet.

CARLA. Die van mij wou er nog een, maar ik heb hem gezegd dat hij naar de kloten kon lopen.

ERICA. Zo. Wat is er dan gebeurd?

CARLA. Gewoon gebeurd, veronderstel ik. En nu is hij zo zot als een deur.

ERICA. Jij niet?

CARLA. Wel, hij zal er tenminste niet alle nachten moeten voor opstaan en pampers verversen en wat weet ik. Met die dingen heeft hij nog nooit geholpen. Hij is nog van de oude stempel, denk ik. Hij trekt zich dat allemaal niet aan. Maar ik moet wel. Ge moogt gerust zijn!

ERICA. Ik veronderstel dat je soms een tweede paar handen kan gebruiken.

CARLA. Hu! 't Is gene slechte, maar 't is ook een dikke, luie zak. En hij is al serieus oud.

ERICA. Echt?

CARLA. Ja. In de zestig. Hij zal de riem al afgelegd hebben voor den dezen hier zijn school afgewerkt krijgt.

ERICA. 'k Weet niet... Zestig is nog jong.

CARLA. Niet als ge 'r veertig per dag paft en de botten uitsteekt.

ERICA. Nee.

CARLA. Mij goed, kan me weinig bommen, zu. En ik zal wel weten wat doen, dus...

ERICA. Wel, ik moet zeggen dat je je flink uit de slag trekt voor een moeder van bijna vijf.

CARLA. Dat zal wel moeten zeker.

ERICA. En wat doe je als werk?

CARLA. Supermarkt.

ERICA. Ha ja?

CARLA. Doet er niet toe. Dat gaat wel. Luister eens, waarom wou ge mij zien?

ERICA. Sorry. Ja. Kijk. Ik weet dat we op school niet de dikste vriendinnen waren, in feite waren we. Toen ik hier kwam wonen, was jij eigenlijk mijn eerste, mijn enige. Je moest met mijn accent... Enfin. Daarna. Toen jij bij Kerry en de anderen was, en ik er zelfs niet moest aan denken. Weet je nog daarvoor, zowat in 't zevende. Waar we toen bleven rondhangen. Na school?

CARLA. Jo. Zo ongeveer.

ERICA. Weet je nog die dag na school, met die duif?

CARLA. Nee.

ERICA. Kijk, het doet er niet toe wat er voorgevallen is. Ik wou alleen... Het deed me aan jou denken en ik realiseerde me dat ik je eens moest spreken. Over iets. Het is misschien beter dat ik bij het begin begin.

CARLA. Tja, 't kan helpen.

ERICA. Sorry.

CARLA. Secondje. (*Ze steekt een nieuwe sigaret op.*) Doe maar.

ERICA. Sorry als dit allemaal een beetje verwarrend overkomt. Ik apprecieer het dat we al jaren geen contact meer hebben met mekaar. Ik apprecieer het echt. Maar...

CARLA. Vooruit met de geit.

ERICA. Juist. Ja. Mijn echtgenoot en ik proberen nu al vier jaar lang een kind te krijgen...

CARLA. Marcheert de seks niet gelijk 't moet?

ERICA. Wel... Nee...

CARLA. Ligt het aan hem? Gewoonlijk is 't de man.

ERICA. Nee. We hebben alles uitgeplozen en het schijnt aan mij te liggen, maar...

CARLA. Ge weet toch dat ge zoiets als twee dagen hebt als ge er gereed voor zijt?

ERICA. Ja, we hebben alles getimed, we hebben alles geprobeerd, ik zweer het je. We hebben ook IVF geprobeerd, maar dat werkte evenmin.

CARLA. Gotver...

ERICA. Maar toch gaan we daarom, allee, ik veronderstel het toch, niet per se opgeven of het een beetje kalmer aan doen of er niet meer aan denken. Eigenlijk ben ik een beetje geobsedeerd.

CARLA. Ik was in verwachting van de eerste keer dat we 't deden.

ERICA. Ja, sommige mensen hebben geluk.

CARLA. Ik zou het niet direct geluk willen noemen. Hij moet maar naar mij kijken en ik heb prijs. Denkt ge dat ik vijf koters wou?

ERICA. Tja, dat weet ik natuurlijk niet, maar 't is wel fantastisch dat het bij jullie zo makkelijk ging.

CARLA. Te gemakkelijk.

ERICA. Ja. Bij ons dus niet.

CARLA. Er zijn bepaalde dingen die ge kunt proberen...

ERICA. Zoals ik zei hebben we alles al geprobeerd.

CARLA. Hebt ge geprobeerd van daarna op uw kop te gaan staan? 't Schijnt dat dat werkt.

ERICA. We hebben alles geprobeerd.

CARLA. En niet inslikken. Hij mag vertellen wat hij wil, 't helpt ook niet.

ERICA. Nee.

CARLA. Dus, waarmee zou ik u moeten kunnen helpen?

ERICA. We hebben het dus vier jaar geprobeerd en...

CARLA. Wilt ge deze misschien?

ERICA. Nee, nee.

CARLA. Pas op, ik zeg dat maar om te lachen. Maar eigenlijk, ik zou er voor u ene kunnen dragen. Ik heb op tv eens iets gezien over draagmoederschap en ik heb er minstens al eens over nagedacht, verstaat ge?

ERICA. Ha ja?

CARLA. Ba ja. Makkelijk verdiend geld. Mij kan het niet schelen dat ik in verwachting ben. Maar dan dacht ik dat ze waarschijnlijk zouden willen dat ik het roken

opgeef, ook al heeft het geen van de andere vier kwaad gedaan. En ik dacht in mijn eigen: foert.

ERICA. Ja, roken is waarschijnlijk een duidelijk bezwaar.

CARLA. Ik zou dus zeggen dat ik voor u een kind kan dragen als u dat kan helpen, maar dat ik het niet doe.

ERICA. Bedankt voor de goede bedoeling.

CARLA. Hoeveel zoudt ge er voor over hebben, denkt ge?

ERICA. Hu?

CARLA. Gewoon uit interesse.

ERICA. Luister, ik kan je garanderen dat ik daar echt niet voor gekomen ben.

CARLA. Ja goed, maar hoeveel?

ERICA. Ik ben niet op de hoogte van de tarieven.

CARLA. Ik denk dat het er van afhangt hoeveel 't koppel waard is en zo. Gij ziet er precies uit dat ge 't de laatste tijd niet bepaald slecht doet. Hoeveel zou 't in uw ogen waard zijn?

ERICA. Tja, in feite is er geen prijs voor zoiets.

CARLA. Jaja. Hoeveel?

ERICA. Luister, daar ben ik niet voor gekomen.

CARLA. 'n Paar duizend? 'n Paar tienduizend? Daar zou 'k het voor doen, zu. Ik zou zelfs het roken opgeven dan.

ERICA. Daar twijfel ik niet aan. Maar kijk...

CARLA. Ik doe het.

ERICA. Wat?

CARLA. Ik doe het. Ik zal voor u een kind dragen.

ERICA. Zou jij dat echt voor iemand willen doen?

CARLA. Ja. Ik kan de centen goed gebruiken. En kinderen kopen, daar ben ik goed in. 't Is gemakkelijk. Eens dat den dezen er is, kunnen we starten.

ERICA. ...

CARLA. Zoudt ge een van mijn eitjes nodig hebben?

ERICA. ...

CARLA. Mijn eitjes zijn blijkbaar van uitstekende kwaliteit.

ERICA. Daar ben ik echt niet voor gekomen.

CARLA. Maar ge denkt er toch over na? Eh?

ERICA. ...

CARLA. Luister. Ik weet hoe dat gaat. Mijn vriendin Kathy kon ook niet zwanger geraken en ze werd er geen klein beetje depressief van. 't Heeft jaren geduurd. Tenslotte hebben ze geadopteerd, maar ze staat er toch nog altijd niet volledig achter. Ze wou er een van haar eigen. En ik weet wat het is eens ge 't in uw hoofd hebt gehaald om zwanger te worden, maar denk dan eens goed na over 't volgende: stel u voor dat het niks wordt. Er zijn er veel die een miskraam krijgen. Als ik het voor u doe blijft het even opwindend en zo, maar hebt gij er geen last van.

ERICA. Luister, het is erg vriendelijk...

CARLA. Mij zou 't niet kunnen bommen, zu. 't Zou wel kunnen dat ik mijn job mag vergeten.

ERICA. Dank je, maar ik wil echt niet dat jij voor mij een baby draagt.

CARLA. Waarom niet?

ERICA. Het is niet iets waar ik speciaal heb over nagedacht.

CARLA. Ik wil ophouden met paffen.

ERICA. Dat is het niet.

CARLA. Is het omwille van de kinderen? Die zouden me steunen.

ERICA. Nee, dat is 't evenmin. Wel ja. Kom zeg. Jij hoeft voor mij helemaal geen kind te dragen, omdat ik er geen wil. Niet met Simon.

CARLA. Simon, da's uw vent?

ERICA. Ja.

CARLA. Met wie wilt ge 'r dan wel een?

ERICA. Met niemand. Ik wil er gewoon geen. Enfin, jawel, maar niet met iemand die... Kijk, het gaat over 't volgende. Ik ga je iets vertellen.

CARLA. Ik luister.

ERICA. Ik zeg dit echter in volle vertrouwen. Vertel het alsjeblieft niet verder.

CARLA. Ik luister.

ERICA. Hij heeft zitten e-mailen met een andere vrouw.

CARLA. Secondje. Ik ben niet zo goed in al dat Tante Kaat-gedoe of hoe noemt ge dat. Ik

ben nu zo, verstaat ge. Ik ga u niet veel kunnen helpen als het daarom is dat ge me wou zien.

ERICA. Nee, dat niet.

CARLA. Ik ben niet iemand die sterk is in, allee, wat is dat woord weer... begrijpend zijn.

ERICA. Empathisch zijn?

CARLA. Ja, zeker. Ben ik niet goed in.

ERICA. Mag ik?

CARLA. Doe maar.

ERICA. Hij heeft dus zitten e-mailen met een andere vrouw. Het begon zowat twee jaar geleden. Toen we een beetje een lastige periode doormaakten. We waren al een paar jaar aan 't proberen en ik had het er moeilijk mee. We deden *het* alleen op de gepaste ogenblik en het bracht heel wat spanning met zich mee. We waren niet gelukkig. Nee, we waren absoluut niet gelukkig. Ik kan dus enigszins begrijpen. Nee, ik kan niet... Of jawel... Om 't even! Hij begon die mevrouw twee jaar geleden te e-mailen. Beetje onschuldig geflirt. Onnozelheden. Nooit er over. Tot we een bijzonder slechte maand hadden en plots begon hij haar dingen over ons te vertellen. Over mij. Over mijn vruchtbaarheidsprobleem. En dat hij me niet aantrekkelijk meer vond. Vreselijke dingen.

CARLA. Kan tellen.

ERICA. En dat bleef maar doorgaan. Het werden sexy e-mails. Hij vertelde haar wat hij met haar van plan was. Hij vertelde haar dat hij aan haar dacht terwijl hij met mij seks had. Dat ik in geen enkel opzicht nog sexy was. Dat ik hem niet meer kon opwinden en dat hij zich haar voor de geest moest halen om te doen wat moest. Feit is dat het nu al twee jaar duurt en dat het onlangs in een stroomversnelling...

CARLA. Sorry, wacht efkes, ga eens een stapje terug. Twee jaar? Gij hebt dit twee jaar laten aanslepen?

ERICA. Ik verlangde echt naar een baby.

CARLA. Met hem?

ERICA. Ja.

CARLA. Ga door.

ERICA. Wel, vorige week heeft hij haar ge-e-mailed dat hij graag zou hebben dat ze

mekaar ontmoeten.

CARLA. Hoe weet gij dat?

ERICA. De e-mails.

CARLA. Voilà.

ERICA. Sorry?

CARLA. Het spijt me, maar ik denk niet dat ge een been hebt om op te staan. Ge leest al twee jaar zijn e-mails. Ge hadt van in 't begin iets moeten zeggen. Dat gaat hij tegen u gebruiken.

ERICA. Ik heb die niet gelezen.

CARLA. Hoe?

ERICA. Ik bedoel, jawel, maar niet op de manier die jij denkt. Ik heb zijn account niet gekraakt.

CARLA. Hoe weet ge dan wat hij haar geschreven heeft?

ERICA. Ik ben het.

CARLA. Gij zijt wie?

ERICA. Die andere vrouw. Dat ben ik.

CARLA. ...

ERICA. Hij heeft met mij zitten e-mailen.

CARLA. Zeg, maar gij zijt een slimme ros, gij!

ERICA. Bwa...

CARLA. Ik vind dat zo graaf!

ERICA. Ik werd haast paranoïde omdat ik dacht dat hij me bedroog zodat ik een paar jaar geleden een valse Facebookaccount aangemaakt heb en hem getekst heb. En ik had gelijk van paranoïde te zijn, want hij tekste me terug.

CARLA. 't Is potverdekke niet waar, hè!

ERICA. Misschien had ik het niet zo lang mogen laten aanslepen, maar hij bleef maar contact zoeken.

CARLA. Maar gij zijt verdomme ook geen simpel ros, gij!

ERICA. Kom, 't is al goed.

CARLA. Maar ik vind dat zo graaf!

ERICA. Ik ben niet echt fier op mezelf.

CARLA. Waarom? 'k Zou 't wel zijn, zu!

ERICA. Zoals je zei: ik heb geen been om op te staan.

CARLA. Och, godverdomme! Een val vol honing, maatje. Gij hebt een valstrik gespannen en hij is erin gedonderd. Dat doen er veel, zu.

ERICA. Veel?

CARLA. Maar ja natuurlijk. De enige manier om zeker te weten dat uw vent heet staat is. Ik zeg het u. Dat is nog niks! Weet ge nog, Jolene?

ERICA. Ja. Is dat die niet die eruit gezet werd? Met de brand

CARLA. in de gymzaal! Ja! Luister. Die woont nu in de omgeving van Bristol en ik zie haar zo nu en dan. De laatste keer had ze ook zoiets aan haar broek. Haar vent is buitenwipper, werkt meestal 's nachts en ge weet hoe buitenwippers zijn. Lastig gevallen door mokkels die in de rij willen voorkruipen, beloven hem een en ander in ruil voor drankvouchers en wat weet ik allemaal. Zij wist hoe dat in zijn werk ging, want 't was zo dat ze mekaar hadden leren kennen.

ERICA. Allee vooruit!

CARLA. Hij liet haar en haar vriendinnen er in de vroege uurtjes in voor een blowjobke of zoiets en zo wist ze dat hij ertoe in staat was. Tja, als ge dat genre vent opscharrelt, dat moet ge van niks versted staan.

ERICA. Dat zal wel.

CARLA. Daarom besloot ze de proef op de som te nemen of hij er zou intrappen of niet. Op een nacht stuurt ze een vriendin naar de club om met hem aan te pappen en hij bijt toch wel, zekers! Hij moest zelfs geen seconde in zijn haar krabben om er over na te denken. 't Lag op een presenteerblaadje. "Hopla! Njamnjam!"

ERICA. Hoe heeft Jolene dan gereageerd?

CARLA. Hem zijn vet gegeven! Hem doen beloven dat het nooit meer zou gebeuren. En zwanger geraakt.

ERICA. Ze haalde hem dus terug binnen?

CARLA. Maar ja. Zeg, misschien zoudt gij ook zo in verwachting kunnen geraken? Eens flink ruzie maken.

ERICA. Al geprobeerd.

CARLA. Wel kijk, ik wil alleen maar zeggen dat die dingen gebeuren. Mannen zijn zo,

weet ge. Ge moet alleen maar uitzoeken hoe ge ze kunt betrappen.

ERICA. Ik heb nooit gedacht dat hij zo zou zijn.

CARLA. Natuurlijk is hij zo! Ik ben nog nooit een vent tegengekomen die niet zo is.

ERICA. Maar hij.

CARLA. 't Zijn allemaal dezelfde.

ERICA. Dat is niet waar. Ze zijn niet allemaal zo.

CARLA. Dat zijn ze wel.

ERICA. Nee. Niet in de wereld waar ik in leef. Ze lopen niet allemaal achter vrouwen aan en ze zeggen niet ja tegen de eerste de beste die hen wil pijpen en ze slaan hun vrouwen niet en ze willen wel pampers verversen.

CARLA. Wie heeft er iets gezegd over vrouwen slaan?

ERICA. Je weet best wat ik bedoel.

CARLA. Nee. Weet ik niet.

ERICA. Het gaat over gebrek aan respect. Het is wreedheid. Eigenlijk gaat het over geweld. Een bepaalde graad van geweld. Die wordt door sommigen aanvaard en door anderen niet. Het is volkomen normaal. Wat hen betreft.

CARLA. Niet wat mij betreft. Als mijn vent één vinger naar mij of de kinderen durft uitsteken, vliegt hij eruit. Wat wilt ge nu eigenlijk zeggen?

ERICA. Ik vind het triestig dat jij denkt dat alle mannen per se een affaire moeten hebben.

CARLA. Dat moet ge mij niet verwijten, 't is de aard van het beestje.

ERICA. Daar ben ik niet mee akkoord. Opvoeding speelt ook een rol. Als ze hebben geleerd respect te hebben voor hun partner...

CARLA. Och godverdomme.

ERICA. Nee, luister. Als hun ouders hen geleerd hebben hoe zich te gedragen.

CARLA. Wat dan?

ERICA. Dan kunnen ze tegen hun aard ingaan. Zeker van. In mijn wereld worden vrouwen gerespecteerd.

CARLA. Wat is dat voor iets, die wereld waar gij altijd over bezig zijt? Is die dan zo anders dan de mijne.

ERICA. Ik dacht van wel.

CARLA. Waarom?

ERICA. Jullie aanvaardden dat zoiets kan gebeuren. Je aanvaardt het gewoon.

CARLA. Zeg, gij zijt hier degene wiens man scheef loopt.

ERICA. Ja.

CARLA. Zijt ge dan zoveel beter dan ik misschien?

ERICA. Ik wou alleen maar zeggen

CARLA. alleen maar zeggen wat? Want alles wat ge tot nu gedaan hebt is me naar hier doen komen omdat we afgesproken hadden, wat onnozelheden verkocht over die stomme vent van u en tussendoor hebt ge mij en mijn kameraden zitten affronteren.

ERICA. Nee, alsjeblief...

CARLA. Weet ge wat. Ik ben hier weg. (*Ze staat op.*)

ERICA. Nee, alsjeblief! Niet doen, alsjeblief! Niet doen! Het spijt me. Ik ben alleen vreselijk boos om alles wat er gebeurt en dan denk ik niet na bij wat ik zeg. Ik denk gewoon niet na.

CARLA. Dat klopt! Ik probeer u hier wat goede raad te geven. Want dat was toch wat ge wou, of niet? Hoewel goede raad geven mijn sterkste kant niet is.

ERICA. Nee, dit is niet wat ik wou.

CARLA. Dus wat zit ik hier godverdomme te doen? Ge kunt ze kussen! Ik ben weg!

Carla maakt aanstalten om te vertrekken.

ERICA. Nee, wacht! De duif.

CARLA. Wablieft?

ERICA. De duif. In dat veld achter de school. Weet je nog? Jij en ik. Op weg naar huis. Die duif. Met haar gebroken vleugel.

CARLA. Wat heeft die duif met uw man te maken?

ERICA. Je hebt haar nek niet zomaar gebroken. Haar uit haar lijden verlost. Hé? Niks van. Je wou ze eerst plukken. Haar pootjes afsnijden. Met een steen haar bek kapot slaan. Haar ogen uitpeuteren met een stok. Dan ben je er beginnen op stampen. Tot de stukjes over het pad verspreid lagen: bloed, veren, haar ingewanden. Je had het evengoed snel kunnen doen.

CARLA. Ik ben hier weg.

Carla maakt opnieuw aanstalten om te vertrekken.

ERICA. Ik wil dat je Simon voor mij vermoordt.

CARLA. Wablief?

ERICA. Hem vermoordt.

CARLA. ... ?

ERICA. In deze zak zit tienduizend pond.

CARLA. ...

ERICA. En er volgen er nog twintig zodra alles achter de rug is.

Erica wacht op het antwoord van Carla.

CARLA. Wat?

ERICA. Ik dacht dat ik duidelijk was.

CARLA. Ik...

ERICA. Hij heeft me belogen, hij heeft me gekwetst, hij heeft me emotioneel misbruikt. Ik heb er genoeg van. Ik wil hem niet alleen uit mijn leven, ik wil dat hij verdwijnt. Volledig. Jij bent de enige persoon van wie ik weet dat je het aankan. Vermoord hem. Dood Simon. Ik wil hem dood.

Ze komen beiden even op adem.

ERICA. Je hebt dit al eerder gedaan.

CARLA. Dat was een stomme duif! Een duif! Zijt gij getikt of wat?

Erica blijft haar aankijken.

CARLA. Zeg, wat scheelt er met u?

ERICA. Dertig.

CARLA. ...

ERICA. Je bent er echt over aan 't nadenken. Of niet soms?

CARLA. Nee. Kijk. Ik weet niet voor wie ge me neemt, maar ik ben zo niet. Oké? Ge hebt u dik vergist wat dat betreft. En nu ben ik echt weg.

ERICA. 't Is een verdomd grote hoop poen.

CARLA. Niet echt eigenlijk. Niet echt.

ERICA. Komaan, zeg. Dat is het wel als je niets hebt.

CARLA. Dat zijn dan uw zaken niet.

ERICA. Hij heeft weer zitten gokken, ja toch?

CARLA. Wablieft?

ERICA. Die slimme van u. Hoe zei je 't ook weer? “Die stomme kloot heeft er ons huurgeld weer eens doorgejaagd.”

CARLA. ...

ERICA. Je zou een beetje voorzichtiger mogen zijn als je met iemand vriendschap sluit op Facebook.

CARLA. Gij?

ERICA. Ik vond hem echt een fijne gast. Ik ben fier op hem. En hij kon het nogal uitleggen. Eerlijk gezegd, Carla, zou jij beter een stuk van je vuile tong bijten.

Carla is diep onder de indruk. Het wenen staat haar nader dan het lachen.

ERICA. Het spijt me. Ik weet dat je hoopte dat hij je uit de puree kon halen. Net daarom ben ik hier. Dertigduizend kunnen helpen, dacht je niet?

CARLA. Gij hebt een volledig profiel uitgevonden alleen maar om met mij smerige praat te verkopen?

ERICA. Ik moest gewoon meer over jou te weten komen. Voor ik je dit voorstel deed. Dan kon ik jou als zondebok gebruiken. Ik moest zeker zijn dat mijn aanbod niet afgewezen werd.

CARLA. Dat is dan gebeurd. Ik kan het niet doen.

ERICA. Dat kan je wel.

CARLA. Ik ben zo niet.

ERICA. Jij bent zo wel.

CARLA. Waarom wilt ge hem dood? Waarom kleineert ge hem niet of zoiets? Of gooi zijn e-mails op 't internet. Waarom hem vermoorden?

ERICA. Het zijn niet alleen zijn e-mails.

CARLA. Wat dan wel?

ERICA. Da's jouw probleem niet.

CARLA. Dat is het wel.

ERICA. Dat is het niet. Wat speel jij slecht komedie. Alsof dertigduizend pond niet iets is waar je wanhopig naar verlangt.

Erica duwt haar handtas wat dichterbij Carla toe.

CARLA. Is dit om te lachen? Dit is toch een grap. Is er iemand aan het meekijken? Is dit verborgen camera?

ERICA. Nee.

CARLA. Dan zijt gij compleet getikt.

ERICA. Niet echt.

CARLA. Ik weet niet voor wie ge me neemt...

ERICA. Jij bent gewoon rond aan 't krabbelen. In 't slijk. Jij bent niets. Je hele leven lang hoop je dat er iets zal gebeuren waardoor alles beter wordt, maar dat is niet zo. Ik herinner me dat je online zelfs zei dat je er alles voor over had om daar weg te geraken. Voor je kinderen. Het is duidelijk dat je van hen houdt. Het was ontroerend hoe dikwijls je over hen wou chatten. Dertigduizend zou jullie de kans geven te verkassen. Zonder die nutteloze vent. Verhuizen naar een andere stad. Iets gezelligs huren. Opnieuw beginnen. Jij hebt zo iets echt nodig.

CARLA. Dat is niet waar.

ERICA. Oh jawel.

CARLA. Dan kent ge mij niet goed.

ERICA. ...

CARLA. Absoluut niet goed. Loop naar de hel. Absoluut niet goed zelfs.

Carla af. Erica wacht. Plots staat Carla er terug en Erica kijkt haar aan.

CARLA. Dertigduizend?

ERICA. Yep.

Black-out.

Tweede Bedrijf

Bij Erica thuis.

De zitkamer. Mooi gedecoreerd. Modern. Schoongeboend. Netjes. Aan de muur, een hele collectie dode insecten achter glas. Meestal vlinders, maar ook enkele spinnen en vooral de tarantulawesp, die een apart plaatsje kreeg. Op een tafeltje heeft Erica thee en koekjes klaargezet. Ze schudt net de kussens op wanneer de bel gaat. Erica gaat openmaken.

ERICA. (Achter.) Schoenen uit, alsjeblieft.

CARLA. (Achter.) Ja-a.

Erica leidt Carla de zitkamer in en toont waar ze mag gaan zitten.

ERICA. Ik zal moedertje spelen.

Erica schenkt thee en biedt Carla een koekje aan. Ze kijkt toe hoe Carla van haar thee nipt.

ERICA. Zo. Hier zitten we dan.

CARLA. Jo.

ERICA. Ik ben blij dat je gekomen bent.

CARLA. Bijna niet.

ERICA. We weten allebei dat dat echt niet waar is.

CARLA. Kijk, 't is niet omdat ik dat geld nodig heb, dat ik om het even wat ga doen. Ik heb ook een paar dingen te zeggen.

ERICA. Vuur maar af.

CARLA. Bon...

ERICA. Het is belangrijk dat we dit tot in de puntjes regelen. Laten we dit liefst als een puur zakelijke transactie beschouwen. We zijn nu in vergadering. Zal ik nota nemen?

CARLA. Wat? Nee! Verdomme, nee!

ERICA. Waar we het over hebben hoeft niet voor de hand liggend te zijn. Misschien is 't

nodig dat we een en ander op papier zetten.

CARLA. Nee! Dat is nu net wat. We hebben een goed plan nodig. Dertigduizend zijn het niet waard om de bak in te vliegen voor moord. Dus, wat we ook beslissen, het moet verdomd perfect zijn. De perfecte moord. Geen sporen op papier. Niks. Wacht eens even...

Ze maakt een gebaar naar Erica alsof ze wil vragen: "Is hij daar?"

ERICA. Nee, nee. Natuurlijk niet. Hij is naar een van zijn vergaderingen. Ik denk dat hij vanavond is gaan roeien. Of naar de salsa misschien? Ik vraag het hem al lang niet meer.

CARLA. Ik had het moeten controleren voor ik begon met mijn geklets.

ERICA. Maak je geen zorgen, ik zou je de kans niet gegeven hebben om wat te zeggen. Hij blijft nog verscheidene uren weg.

CARLA. Bon. Wat ik wou zeggen is dat ik dit nog nooit eerder heb gedaan. Toch niet met een mens, enfin. We moeten dus alles tot in de puntjes bespreken. Geen amateuristisch gedoe. We willen toch niet dat de flikken staan te lachen naast de bewijsstukken en dat ze zeggen, 'k weet niet, iets van: "Wie zijn die stomme idioten die niet eens weten hoe ze hun sporen moeten uitwissen" en wat weet ik.

ERICA. Je hebt groot gelijk. We moeten de zaak grondig aanpakken.

CARLA. Wat betekent dat het niet op een hik en een tik moet.

ERICA. Oké.

CARLA. Wat betekent dat ik uw woning grondig wil inspecteren. Timing opstellen. Er voor zorgen dat niets verkeerd loopt.

ERICA. Je klinkt echt alsof je dit al eerder hebt gedaan.

CARLA. Veel tv gekeken. Gegoogeld. Na onze ontmoeting research gedaan. Pas op! Voorzichtig blijven, hé! Niet op de computer thuis – hebben we trouwens niet – maar in de bib. Dus weet ik alles over mogelijke fouten die de mensen maken. Ik ben niet van plan hetzelfde te doen.

ERICA. Zoals?

CARLA. Vingerafdrukken. Dus: handschoenen aan.

Carla toont haar handen. Ze draagt dunne plastic handschoenen.

ERICA. Hé. Goed!

CARLA. En we drinken thee, maar ik veronderstel dat ge een vaatwasser hebt. Ik wil dat ge ervoor zorgt dat het water gloeiend is als ge de boel afwast. Oké?

ERICA. Natuurlijk.

CARLA. En ik wil ook niet gezien worden wanneer ik kom. Daarom kom ik langs achter. En als we iets doen, doen we 't 's nachts. Ziet niemand mijn gezicht. Ik moet ook voor een alibi zorgen. 'k Weet niet, als het 's nachts te doen is, zal mijn vent wel zeggen dat ik bij hem in bed lag en dat is voor hem niet eens gelogen, hij zal dat wel aannemen. Hij slaapt zo vast dat hij het toch nooit te weten komt.

ERICA. Heel goed. Oké.

CARLA. En als ik het doe zorg ik ervoor dat het wapen iets is dat met mij niets te maken heeft en dat ik later in het containerpark bij het grof vuil kan gooien.

ERICA. Mooi.

CARLA. Daarom dacht ik dat we er een mislukte inbraak konden van maken. Ik heb er vroeger een paar kleinere gedaan en ik kan ervoor zorgen dat het lijkt alsof er ingebroken werd om een en ander te pikken. Daarom neem ik een paar spullen mee. Laten we het collateral damage noemen. Zo zal het echter lijken.

ERICA. Of ik kan zelf een paar spullen doen verdwijnen, zodat jij niet echt iets moet meenemen.

CARLA. Nee, ik wil een paar dingen mee hebben.

ERICA. En als je ermee betrapt wordt?

CARLA. Dat gebeurt niet. Ik verkoop het door. Maak je daar geen zorgen over.

ERICA. Ik verlies mijn bezit toch liever niet.

CARLA. Hoe?

ERICA. Ik bedoel, ik betaal je al een dik pak. Ik heb liever dat we een alternatief zoeken.

CARLA. Gij wilt dat ik uw man vermoord en ge maakt u zorgen over het verlies van een dvd-speler en een paar juwelen.

ERICA. We zouden misschien kunnen afspreken over een paar minder belangrijke dingen.

CARLA. Leg dan iets apart dat ge niet belangrijk vindt. Ik kan niet geloven dat we het over zoiets zitten te zeveren.

ERICA. Ik raak er niet helemaal van overtuigd dat dit het beste idee is. Denk je niet dat dit echt cliché is?

CARLA. Een wat?

ERICA. Kom zeg. De mislukte inbraak. Dat is meer *Midsomer Murders*. Daar kijken ze dwars doorheen.

CARLA. Wel, bedenk gij dan eens iets beter.

ERICA. Eigenlijk heb ik al iets.

CARLA. Ik luister.

ERICA. Ik ga voor hem eens lekker koken, ik doe iets in zijn drank waar hij slaperig van wordt. Eens hij buiten westen is, bel ik jou en jij vermoordt hem.

CARLA. En daarna wat?

ERICA. Wel, dan zorg je dat je van hem afraakt.

CARLA. Hoe, hem dumpen of zo? In een zak? Waar? Waar moeten we dat doen?

ERICA. Snij hem in stukken en steek hem in zakken in de diepvriezer en daarna kun je rustig... Kom, zeg... 'k Weet niet... Voeder hem aan een hond of zo. Heb jij een hond? Gratis hondenbrokken.

CARLA. Komaan, jong!

ERICA. Ik meen het. Eens opgegeten, vind je 't nooit meer terug.

CARLA. Fuck.

ERICA. Wat?

CARLA. Gij zijt compleet gefucked, jong!

ERICA. Ik probeer het alleen grondig aan te pakken. Als je een mislukte inbraak ensce-neert, laat je bewijzen achter. Op deze manier lossen we alles in één keer op.

CARLA. Gij zijt dus in staat om hem te verdoven en in stukken te snijden, maar hem zelf vermoorden, dat kunt ge niet?

ERICA. Kijk. Er is een verschil tussen een slaapmiddel in iemand zijn drankje doen en hem dood slaan. En ik ben niet van plan me met het opruimen bezig te houden, dat is jouw werk, daar betaal ik je voor.

CARLA. En hoe gaat ge zijn verdwijning verklaren?

ERICA. Zijn ontrouw. Hij is er vanonder getrokken. Ik veronderstel dat hij het land heeft verlaten. Ik ben het slachtoffer. De bedrogen vrouw. Hij is de slechterik.

CARLA. En als hij nooit meer opdaagt? Nergens nog? Denkt ge niet dat ze dan vermoedens zullen krijgen?

ERICA. Ik zou. Ik weet niet. Ik verbrand zijn paspoort of zoiets. Ik zorg dat er een valies klaar staat. Alsof hij echt vertrokken is. Ik weet niet.

CARLA. Da's allemaal redelijk ver gezocht. En om eerlijk te zijn, het is erg wreed. Voor iemand die

ERICA. en hem neerslaan, is dat dan niet wreed?

CARLA. 'k Zeg niet dat het dat wel is. Ik zeg alleen. Weet ge. Ik bedoel, gij zijt het toch die zei dat ge dat soort persoon niet waart. En nu komt ge af met de meest walgelijke shit.

ERICA. Het is net daarom dat ik jou nodig heb. Ik kan dat allemaal niet zelf doen.

CARLA. Luister eens, zijt ge wel zeker dat ge hem echt dood wilt?

ERICA. Ja.

CARLA. Niet gewoon betraapt, valies aan de deur en zo.

ERICA. Nee.

CARLA. Afgemaakt, kapot, vermoord, dood.

ERICA. Ja.

CARLA. Oké. Als ik het moet doen en gij niet, dan doe ik het op mijn manier.

ERICA. Volgens mij is dat nogal riskant. Als hij zich verdedigt? Als hij u overmeestert?

CARLA. Bjaa... Daar hebt ge gelijk in. Dus. Oké, we doen het als volgt. Er zit meteen nog iets van uw gedacht in ook. Ge geeft hem een slaapmiddel bij zijn eten. Beter nog, ge giet hem zoveel drank op dat hij stiepelzat achterover valt. Is dat te doen?

ERICA. Zeker en vast.

CARLA. En eens hij compleet van zijn stekken is, belt ge mij. Ik doe mijn werk en pik wat rommel mee. Dit keer zal het op een inbraak lijken die in het honderd is gelopen, omdat hij zat was en de grote held wou uithangen. Gij, gij neemt een slaappil of twee en als ge 's morgens opstaat vindt ge hem, ge belt de politie en ge meldt hen deze vreselijk tragische misdaad. Na het eten zijt ge gaan slapen terwijl hij beneden nog een slaapmutsje dronk en tv keek. Het volgende dat ge weet is dat

het dag is en dat hij niet bij u in bed ligt. “Oh, inspecteur, degenen die hier in huis zijn geweest wisten precies wat ze deden. Ze zijn langs achter binnen gekomen, vonden mijn zilverwerk, maar hielden er geen rekening mee dat mijn man nog op was en ze hebben ter plekke met hem afgerekend. Ik ben toch zo fier op hem. Mij verdedigen! Ik ben zo blij dat ze niet naar boven gekomen zijn. “ Yeah! Wat zegt ge daarvan?

ERICA. Klinkt goed.

CARLA. Gewoon maar goed? Voor mij is 't gewoon eerste klas!

ERICA. Toch valt het me een beetje tegen dat ik veel zal kwijt raken. Vooral dan mijn zilverwerk.

CARLA. Jong, ge moet dat gewoon loslaten.

ERICA. Ik mag dan misschien van deze man af geraken, maar ik wil er alles aan doen om al het andere dat deel uitmaakt van mijn leven, gegarandeerd te laten zoals het is.

CARLA. Ik weet niet of ik dat kan beloven. De dingen worden anders. Ge zult goed moeten weten wat ge vertelt.

ERICA. Zal ik doen.

CARLA. Nee, ik bedoel, echt goed weten. Ze zullen u op de rooster leggen. Meer dan eens. 't Zal niet gemakkelijk zijn.

ERICA. Weet ik.

CARLA. Zeker?

ERICA. Natuurlijk weet ik dat. Ik ben niet compleet onnozel.

CARLA. Bon.

ERICA. Ik bedoel, ik weet dat je mij altijd voor een loser hebt gehouden, maar ik heb sindsdien mijn eigen leven geleefd. Ik heb dingen gedaan. Ik ben ook niet totaal onbesproken.

CARLA. Dan geloof ik u op uw woord.

ERICA. Cho, je kan het nog steeds.

CARLA. Wat nog steeds?

ERICA. Hoe je 't doet. Je *ding*. 'k Weet niet. Je gelaat. Je hele manier van doen. Het maakt je zo, 'k weet niet, zo machtig.

CARLA. Als gij 't zegt.

ERICA. Het voert me terug naar toen. Ik was doodsbang voor jou.

CARLA. ...

ERICA. Jij was zo'n sterke persoonlijkheid op school. Dat was merkwaardig omdat jij niet speciaal indrukwekkend was. Ik bedoel, ik was zoveel groter dan jij, maar ik zou nooit geprobeerd hebben om me tegen jou te verzetten. Nooit. En wat jij allemaal durfde zeggen.

CARLA. Luister, ik kan me zelfs niet herinneren dat ik na het achtste nog tegen u gesproken heb, dus wat gij denkt dat ik gedaan heb, dat zal dan wel iemand anders zijn, zeker.

ERICA. Veel kans. Het verleden is het verleden, veronderstel ik.

CARLA. Jo, en ik heb sorry gezegd.

ERICA. Klopt.

CARLA. Kunnen we dan alstublieft verder doen?

ERICA. Natuurlijk.

CARLA. Wanneer wilt ge dat het gebeurt? Ik bedoel, ik denk wel dat ik alles binnen een paar weken klaar kan krijgen.

ERICA. Cho zeg. Twee weken?

CARLA. Vlugger dan dat zal niet lukken.

ERICA. Nee, natuurlijk niet. Twee weken gaan ook snel voorbij. Ik dacht dat je wou wachten tot... Wel... Mag ik je vragen hoe je alles gaat aanpakken met dat daar? (*Ze wijst naar Carla's buik.*) Ik kan me voorstellen dat het in zekere zin in de weg zal zitten. Stel dat het per ongeluk een stevige stomp krijgt. Ik wil niet verantwoordelijk zijn voor de dood van je ongeborn kind.

CARLA. Trek u dat allemaal niet aan. Laat mij maar doen. Laat alleen de deur los precies of hij is buiten gaan paffen en heeft daarna vergeten ze op slot te doen. Dan moet ik tenminste niet door de ramen kruipen.

ERICA. Maar als hij zich wil verdedigen?

CARLA. Dat zal hij niet. Ik geef hem een goeie mep op z'n kop voor hij uit zijn zatte dromen ontwaakt.

ERICA. Als alles maar goed afloopt.

CARLA. Dat zal het zeker.

ERICA. Ik wil alleen nog opmerken dat ik onder deze omstandigheden niet van plan ben meer te betalen als er nog extra kosten zijn. Meer zeg ik er niet over.

CARLA. Ik heb het gehoord. Klaar en duidelijk.

ERICA. Ik ben praktisch en realistisch. Daarom is dit is een zakelijke overeenkomst. Ik wil niet dat het op wat anders uitdraait. En als je wat dat betreft met het schitterende idee op de proppen komt om me te chanteren eens dit achter de rug is, dan zal ik niet aarzelen je rechtstreeks naar het politiebureau te brengen. Als dat betekent dat ik ook de gevangenis in draai, dan moet dat maar. Ik ga niet ten onder zonder jou.

CARLA. Goed gezegd.

ERICA. Wat?

CARLA. Toffe speech.

ERICA. Oh, loop naar de hel.

CARLA. Ik meen het. Gij hebt alles om een bikkelharde tante te zijn.

ERICA. En jij hebt alles om een bemoeizieke bitch te zijn.

CARLA. 't Ziet ernaar uit dat we alle twee meer van mekaar weg hebben dan we dachten.

Pauze. Carla bekijkt de insecten.

CARLA. Van wie zijn die? Van u of van hem?

ERICA. Van hem.

CARLA. Dat ziet er hier een wreed smerig spinnekopke uit.

ERICA. Hij heeft ze niet zelf gevangen. Hij kocht ze allemaal op eBay. In goedkope plastickadertjes, klaar om op te hangen.

CARLA. Rare dingetjes om aan uw muur te hangen.

ERICA. Tja, zo is Simon. Altijd even dolenthousiast. Als er iets is dat hem interesseert, koopt hij alles wat ermee te maken heeft, zaagt de oren van het hoofd van al wie wil luisteren en daarna begint hij aan iets nieuws, terwijl hij een spoor van totale desinteresse voor het eerste achter zich laat.

CARLA. Wat is dat voor iets zeg?

ERICA. Welke?

CARLA. Deze hier.

ERICA. De tarantulahavik.

CARLA. Nee, dat spel met vleugels, precies een wesp.

ERICA. Wel, dat is een wesp die tarantulahavik wordt genoemd. Hij raakte er geen klein beetje door geobsedeerd na een documentaire op tv.

CARLA. Waarom tarantula?

ERICA. Omdat dat hun prooi is.

CARLA. Jakkas!

ERICA. Dat vond hij zo schattig. De tarantulawesp steekt en verlamt haar prooi. Ze sleept ze naar haar hol en legt er een eitje op dat zich naar binnen werkt. De larve groeit, door zich met het binnenste te voeden, zonder de vitale organen echter aan te raken. Zo blijft ze in leven.

CARLA. De tarantula?

ERICA. Ja. De wesp heeft haar levend nodig, tot ze ontpopt. Eens ze volgroeid is, werkt de wesp zich naar buiten en kan de spin sterven.

CARLA. Luguber.

ERICA. Jo.

CARLA. Zo een beetje gelijk zwanger zijn.

ERICA. Wat? Opgegeten worden van binnen uit?

CARLA. Zou kunnen. Zou het niet leuk zijn dat wij moeders sterven, eens zij volgroeid zijn? En zij hun weg naar buiten zoeken en hun plan moeten trekken.

ERICA. Is het echt zo verschrikkelijk?

CARLA. Daar wens ik niet op te antwoorden. Nogal een angel, zeg.

ERICA. Jo. Simon weet met zijn geluk geen blijf als hij gasten te eten vraagt en hen vertelt wat het betekent door zo'n kanjer gestoken te worden, ook al heeft hij er nooit een van dichtbij gezien.

CARLA. Hoe voelt dat dan?

ERICA. Wel, volgens Simon – en bijgevolg volgens Google – betekent het “een ondraaglijke pijn alsof men gedurende lange tijd geëlektrocuteerd wordt”. (Zie blz. 51.)

CARLA. Keihard.

ERICA. Maar na die “lange tijd” is alles weer oké, hoor. Of tenminste, iets beter dan daarvoor.

CARLA. Ik kan zo min of meer begrijpen waarom Simon ze cool vindt.

ERICA. Ik vind ze vies. Simon denkt niet alleen dat ze cool zijn, maar hij schijnt te geloven dat hij daarom even cool is. Hij staat even ver van cool als. Hij straalt zo cool als een dichtgevroren oven. Het is alsof hij zich niet realiseert dat bij alles wat hij probeert zijn domme middelmatigheid troef is en dat hij beter niet de moeite zou doen om erover op te scheppen. Een breed en gevarieerd interessegebied hebben betekent nog niet dat je daarom een brede en gevarieerde persoonlijkheid bent. Hij doet net genoeg om te zeggen dat hij iets gedaan heeft, maar hij blinkt nooit ergens in uit. Verre van. “Oh, ik heb dit gedaan” of: “ik werd geaccepteerd als lid van die of die club”... maar voorzitter is hij nooit. Hij is geen primus op zijn vakgebied. Nee, hij is domweg degene die in een hoekje kruipt, waar hij zijn pint koestert en zijn stom schetterend lachje laat horen en over alles zijn zegje heeft, zodat hij kan doen alsof hij ook meetelt. Hij zal nooit in het middelpunt van de belangstelling staan, omdat hij absoluut niets interessants te vertellen heeft. Hij is een vervloekt middelmatig, domweg saai, totaal onbenullig mannetje. Hij is gewoon een dikke klootzak.

CARLA. Oké?

ERICA. Sorry.

CARLA. Nee, goed, 't is oké. Ge kunt hem in brand spuwen, ge wilt hem dood, ik snap het.

ERICA. Nee, je snapt het niet. Die vent is een serie-hoerenbok. Hij liegt en bedriegt en bedot je. En niet met één vrouw, maar met meerdere. Ik wil dat je weet dat ik niet over een nacht ijs ben gegaan. Ik heb een heel goede reden om hem te doden. Hij is menselijk gif. Hij brengt niets anders dan miserie in deze wereld.

CARLA. Dat is een reden als een andere om iemand om te brengen. Geen bezwaar van mijn kant.

ERICA. Dit klinkt redelijk gemoedelijk, of niet?

CARLA. Hoezo?

ERICA. Wij. Ik heb zo de indruk dat we 't best met mekaar zullen vinden.

CARLA. Als gij er zo over denkt.

ERICA. 't Is raar, maar ik had nooit gedacht dat het zou klikken. Wij verschillen zo van mekaar.

CARLA. Vindt ge?

ERICA. Dat vind ik.

CARLA. Da's dan uw gedacht.

ERICA. Wist je dat ik het grootste deel van mijn tienerjaren flink depressief was?

CARLA. Waren we toch stuk voor stuk?

ERICA. Ik veronderstel dat je kan stellen dat alle tieners inderdaad depressief zijn. Mentaal instabiel zou een meer eerlijke benadering zijn. Ja. Maar ik heb echt het merendeel van mijn dagen diep in de prut gezeten.

CARLA. Oké.

ERICA. Ik wou gewoon dat je dat wist.

CARLA. Ge zegt dat precies alsof het mijn schuld is.

ERICA. Jij denkt niet dat het jouw schuld is?

CARLA. Nee! Godverdomme, nee! We werden allemaal gekloot. 't Was toch school toen. Ja, komaan zeg. Iedereen deed smerig tegen iedereen.

ERICA. Niet iedereen.

CARLA. Jawel. Iedereen. Ik heb ook mijn deel gekregen, zu. Dat ging toen zo. We hebben dat allemaal meegemaakt. Gij zijt niks speciaals, Erica. 't Was al kloterij. Kom, zeg. Ik heb al gezegd dat het me spijt.

ERICA. Eén woordje twintig jaar later is zo goed als niets, of wel?

CARLA. Ik weet eerlijk gezegd niet wat ik nog meer kan doen. Gij denkt waarschijnlijk dat als er iets bepaald voorviel, ik er hoe dan ook mee te maken had. Maar ik weet niet meer waar het over gaat. Dus spuw het uit. Wat heb ik toen misdaan?

ERICA. Moet ik echt?

CARLA. Ja. Maar noem dan wat anders dan de onnozelheden die iedereen uithaalde. Ge weet wel, scheldpartijen en zo. Dat – 'k weet niet – dat stomme pesten of een robbertje vechten. Wat heb ik buiten dat soort stommiteiten uitgehaald, waardoor jij zo verdomd in uw kont gebeten zijt?

ERICA. Onze driedaagse in het zevende. Toen we naar Wales gingen. Daar is het allemaal begonnen. Net na dat met die duif. We stapten de bus op als vriendinnen en toen we drie dagen later naar huis gingen, waren we 't niet meer. Weet je nog waarom?

CARLA. Godverdomme, straks gaat ge me nog vertellen wat ik daar toen 's morgens

gegeten heb.

ERICA. Weet je nog, ik het had voor Toby Mackenzie. Ik had jou verteld wat ik voor Toby Mackenzie voelde. Op het honkbalveld, net voor het begin van de match stapte jij recht op Toby af en je vertelde hem dat ik wat voor hem voelde en dat je gezien had dat ik me in de douches had staan masturberen en dat ik je zou gezegd hebben dat ik op dat ogenblik aan hem dacht.

CARLA. Jezus...

ERICA. Dat heb je hem gezegd en daarna draaide je naar mij om, je keek me recht in de ogen en je zei: “Gij zijt gewoon degoutant en ik wil met u niet langer in dezelfde kamer slapen.”

CARLA. Dat was in 't zevende! In 't zevende haalt ge dat soort onnozelheden uit!

ERICA. En de rest van mijn schooltijd was ik “Vieze Erica”. En daarna werd het “Latex Erica” toen ze begonnen te snappen waar S&M voor stond en ze veronderstelden ik daar hoogst waarschijnlijk aan meedeed. Iedereen hield mij voor een soort seksverslaafde – iets wat nog redelijk cool zou zijn geweest, was het niet dat ik bij iedereen als fysiek walgelijk overkwam. Het zou misschien nog goed gekomen zijn als ik er knap had uitgezien. Maar dat was niet zo. Tijdens de lunch zat ik stevast bij Mevrouw Beacher in het tekenlokaal en tijdens de speeltijd deed ik er alles aan om jou en je troep te mijden. Je weet dat ik daar niet altijd in slaagde.

CARLA. Ik ben hier godverdomme niet gekomen om onder mijn voeten te krijgen. Als ge uw smoel niet gaat houden, trap ik het af en kunt ge uw vent zelf afmaken, ja? Maar uw plannetje zal de ronde doen voor ge “Vieze vuile Erica” kunt zeggen. Hou dus uw bakkes.

ERICA. Dat doe je niet, je hebt mijn centen nodig.

CARLA. Zo erg is 't niet, zu. Loop naar de kloten met uw onnozele zever over vroeger. Ik doe niet meer mee.

ERICA. Dat doe je verdomme wel, want je bent het me schuldig en dat weet je best.

CARLA. Ik ben u de botten schuldig.

ERICA. Dacht je dat echt? Is 't dat wat je denkt? Dit gaat niet over Toby. Of weet je niet meer wat daarna gebeurd is?

Nu komt Carla haast neus aan neus te staan met Erica.

CARLA. Ik weet best waar ge naartoe wilt. Maak u geen zorgen, schatje. Ik kan het u ronduit zeggen: het is een van de heerlijkste momenten van mijn leven geweest.

Erica heeft moeite om zich te beheersen.

CARLA. Gij dacht dat ge zoveel beter waart dan ik. Uw mama en uw papa schoven alles onder uw kontje. Alles waar uw hartje naar verlangde. 't Schoolwerk was voor u drie keer niks. En maar kontlikken. In uw mooi geperst kutuniformpje en uw koppel gelakte kutschoentjes. Ik heb er jaren op gewacht om die smile van uw bakkes te vegen. Gij weet niks, gij. Gij weet niet hoe mijn leven er uitzag. Maar ge gaf wel alle dagen de nodige commentaar. De dag dat ik die duif heb gedood, wilt ge eens weten wat er 's morgens was gebeurd? Ik zal u eens vertellen wat er was gebeurd. Ik zag hoe mijn pa mijn ma zo hard op haar gezicht sloeg dat haar ene oog er uit plopte. Het hing als het ware uit haar oogkas. Terwijl ik de ambulance aan 't bellen was, zag ik hoe ze het er weer probeerde in te duwen. Dat waren de stoten die hij uithaalde. Bijna alle dagen. En op de duur was niet alleen mijn ma de sigaar, maar ik evengoed. Dus toen ik bij u thuis kwam en zag hoe gij leefde, was 't daar in 't begin voor mij een soort schuilplaats. Ze waren vriendelijk en wat weet ik. Ik was er graag. Het was er zo rustig. Maar dan begon ik in te zien dat hoe meer ik uw gladgestreken kutfamilietje bezocht, hoe meer die van mij op een duister zwart stronthol leek. Ge hadt uw gezicht moeten zien toen ik die duif dood sloeg! In shock. Gij wist begot alles beter. Zelfs al waren we even oud, gij waart nog een kind, maar ik, ik was al volwassen voor mijn tijd. Ik kon gewoon uw vriendin niet zijn. Ge hebt mij kwaad gekregen. Gij wist niks. Ge verstond er geen bal van waarom ik het deed. En zelfs al had ik het u ter plaatse uitgelegd, dan hadt ge 't nog niet gesnopen. Of wel?

ERICA. Nee.

CARLA. Voilà, dat was 't. Kan ik nu gaan? Ik heb zo 't gevoel dat het godverdomme meer dan genoeg is geweest.

ERICA. Ik wist het, van je vader. Ik heb je blauwe plekken gezien. Ik wist het ook omdat ik van mijn moeder niet bij jullie mocht blijven slapen en ik wou weten waarom.

Ik vond geen woorden om er aan te verhelpen. Maar ik dacht dat als ik je vriendin was. Als we samen leuke dingen konden doen. Als mijn familie een plaats was waar jij terecht kon. Dat ik er dan iets kon aan doen.

CARLA. Wist gij dat van mijn pa? Wist uw ma dat?

ERICA. Ja.

CARLA. En ze heeft niks gedaan?

ERICA. God zeg, hoe moet ik dat weten? Misschien wel. Misschien heeft ze welzijnszorg aangesproken of zo, weet ik veel. Of het er met je moeder over gehad. Ik was te jong.

CARLA. Ik was te jong.

ERICA. Ja. Wel. Ik ook.

Stilte.

CARLA. Gij moet gevoeld hebben iedere keer als het er zat aan te komen.

ERICA. Natuurlijk. Elke week die kwam was voor mij een ware verschrikking.

CARLA. Wel, dat was dan de school voor u.

ERICA. ...

CARLA. Uw voorbereiding op het echte leven.

ERICA. Ik was van alles vreselijk in de war. Weet je nog dat ik geprobeerd heb om er met jou over te praten. Dat ik probeerde je alleen te pakken te krijgen om er over te praten als de vriendinnen die we ooit waren. Je negeerde me telkens. Wij zijn ooit vriendinnen geweest, Carla.

Stilte.

ERICA. Ik had nog nooit een klap in mijn gezicht gekregen, laat staan dat ik geslagen werd. Tot die dag. Ik kon twee weken lang niet uit mijn linkeroog zien, zo gezwollen was het. 't Was een ongelooflijke schok. Als een donderslag bij heldere hemel. Het ene ogenblik loop ik rond en het volgende lig ik op de grond. Maar erger dan de pijn was het feit dat jij het was die het gedaan had. Wij zijn ooit vriendinnen geweest. Ik heb je naam niet genoemd toen ze er naar vroegen. Ik

wist dat je van school kon gezonden worden.

CARLA. Word ik nu verondersteld dank u te zeggen?

Ze staren mekaar aan. Carla wankelt heel even. Erica heeft het gemerkt en kijkt naar haar horloge.

CARLA. Gaan we nog door met het bespreken van dat plan van ons of trap ik het af?

ERICA. We gaan door.

Ze herpakken zich.

CARLA. Mooi. Goed. Ge hebt hem zat gevoerd. Ge belt mij en ge laat de achterdeur los. Ik kom binnen. Ik schakel hem uit. Ik pik een paar kleinigheden en pak mijn biezen. Klinkt dat goed?

ERICA. Ik veronderstel het.

CARLA. Niet "Ik veronderstel het". Ik wil zekerheid. Het moet perfect verlopen.

ERICA. Natuurlijk.

CARLA. En wanneer regelen we de rest van de poen?

ERICA. Als alles achter de rug is.

CARLA. Ik wil de helft nu.

ERICA. Onmogelijk.

CARLA. Zorg dat het mogelijk wordt.

ERICA. Het gaat hier over tienduizend pond. Mijn bank zal dat nooit zomaar cash geven. Je hebt er trouwens al tien gekregen. Dat moet voldoende zijn om te starten.

CARLA. Daar gaat het niet om, stomme trut. Ge moet het bij beetje afhalen, kleine sommetjes. Dan komen ze er nooit achter.

ERICA. Echt?

CARLA. Ja, echt. Godverdomme. Goed, luister. Straks gaan we naar de geldmachine, ge haalt de maximum toegelaten hoeveelheid af en geeft het me nu. Morgen doet ge 't zelfde. Dan slaat ge een paar dagen over en ge doet het opnieuw. Tegen de tijd dat alles achter de rug is, heb ik een flink pak poen en de rest kunt ge me daarna in twee afbetalingen geven. Klinkt dat goed of niet?

ERICA. Klinkt goed doordacht.

CARLA. En nog iets.

ERICA. Wat?

CARLA. Ik weet niet hoe die kwast eruit ziet. Hier hangen precies geen foto's van 't koppel. Alleen dode wespen en stomme schilderijen. Hoe ziet hij eruit?

Erica wacht en kijkt Carla even aan. Ze raadpleegt opnieuw haar horloge. Carla zwijmelt lichtjes.

CARLA. Erica? Foto?

Erica ademt diep in en langzaam uit.

ERICA. Ik heb voor jou een pakje met foto's en andere informatie klaargelegd.

CARLA. Van organiseren gesproken!

ERICA. Daar op het bureau. Onder mijn laptop. Ga het maar halen terwijl ik hier opruim. Hij komt straks thuis. Ik wil niet dat hij ziet dat ik bezoek had.

Carla gaat naar het bureau.

Zodra Carla met haar rug naar Erica staat, neemt deze heel rustig een paar chirurgische handschoenen uit haar zak en trekt ze aan. Uit haar andere zak haalt ze een klein flesje en een zakdoek waarop ze de vloeistof uit het flesje sprenkelt.

Carla heeft het pakje intussen gevonden en bekijkt de foto's. Ze is heel stil. Ze staart naar de foto's in haar hand. Nog steeds met de rug naar Erica.

Erica is intussen klaar en staat gewoon te wachten op Carla. Ten slotte...

CARLA. Dit... Ik bedoel... Dit is...

Carla staat nog steeds met de rug naar Erica. Ze wankelt opnieuw. Ze stamelt lichtjes.

ERICA. De man op de foto waar je naar kijkt is...

CARLA. Dat is James.

ERICA. Nee. Zijn naam is Simon. James is een pseudoniem. Jij weet toch dat de meeste hoerenlopers niet hun echte naam gebruiken. Liever geen identificatie. Ik

veronderstel dat het een manier is om hun scheve schaats van hun echte leven gescheiden te houden. Dat is dus Simon en hij is mijn man. Zoals je weet bezoekt hij je al een aantal jaren, en zeker zo'n zeven maanden geleden, dacht je niet?

CARLA. Ja.

ERICA. Ik weet niet zeker of de thee intussen al voldoende effect heeft gehad.

CARLA. Wablief?

ERICA. Mijn excuses voor wat ik van plan ben te doen.

CARLA. Wat zijn ge van plan?

In een stap grijpt Erica Carla – die de foto's nog steeds aan 't bekijken is – beet en plaatst ze de zakdoek op Carla's mond. Ze houdt stevig vast, terwijl Carla zich nodeloos verweert.

Black-out.

D e r d e B e d r i j f

Bij Erica thuis, zoals in deel twee.

Carla zit op een stoel, handen en voeten met kabelbandjes aan de stoel gebonden. Ze heeft een mondprop. Erica houdt haar in het oog, kijkt naar de klok en dan neemt ze een flesje vlugzout dat ze onder Carla's neus houdt. Het brengt Carla bij, maar niet direct. Erica gaat er rustig bij zitten met de krant op haar schoot. Ze schenkt zich een kopje thee in van een servies dat op tafel staat. Het lijkt wel alsof Erica deze scène heeft opgezet om een bepaalde indruk te maken. Carla reageert agressief zodra ze zich realiseert wat er gebeurt, maar ze is te stevig vastgebonden om echt iets te kunnen doen.

ERICA. Sla je hoofd niet achterover, schat. Dat doet pijn.

Carla kijkt Erica met wijd open ogen kwaad aan.

ERICA. Je hebt een lekker dutje gedaan. Voel je je een beetje beter? Ik heb me intussen flink beziggehouden. Ik heb het hier opgeruimd en wat rondgelummeld. Ik beeld me graag in hoe het zou zijn met een pasgeboren baby. Ze snoezelen even weg, terwijl ik me met het huishouden bezig houd. Gaat dat zo? 'n Gelukkige scène binnen het gezin? Of is het vreselijk chaotisch als je probeert alle touwtjes in handen te houden, die van je psychisch welzijn inclusief? Ik heb je Facebook updates wat dat betreft goed gevolgd en het ziet er naar uit dat de dingen dag na dag nogal wat kunnen veranderen. De ene dag ben je nog gelukkig verliefd op je “baby's” en dank je god voor deze kostbare gift en de volgende wou je dat je geen van die vervloekte koters had en dat er iemand kwam opdagen die ze verdomme kwam halen. Het moet verschrikkelijk lastig zijn. Ik kan het me alleen maar voorstellen. Ik bedoel, waar vonden moeders vroeger vóór de komst van het internet, een uitlaatklep? Bij hun vriendinnen, veronderstel ik. Maar wat deden ze dan als ze er om twee uur uit moesten op een slapeloze nacht? Hebben de moeders dan tegen de muren staan krijsen? Of hebben ze hun partners wakker

geschud met een paar ingehouden krachttermen om dan met een geforceerd glimlachje lucht te geven aan hun ergernis? En wat doe je met alleenstaande moeders? Bij wie moeten die hun ergernis kwijt? Het moet keihard geweest zijn. Ik bedoel, het moet nu nog steeds keihard zijn. Maar het is waarschijnlijk ook de moeite waard. Dit wezentje. Dat ding. Dat van je houdt. Dat je nodig heeft.

Ze drinkt van de thee en denkt even na. Carla zit er als bevroren bij. Ze weet niet hoe ze moet reageren.

ERICA. Er was een moment dat ik dacht dat er iets mis was met mijn lichaam. We hebben natuurlijk de nodige tests laten doen en er scheelde helemaal niets. En toch wist ik absoluut zeker dat er iets loos was. Alsof ergens een schakelaar niet aangezet werd. Ik herinner me dat mijn moeder zei dat er bij zwanger worden een hoop alchemie te pas kwam. Dat het mijn lichaam was dat het roer in handen nam en dat ik het niet kon dwingen of mijn wil opleggen. Mijn lichaam zou wel beslissen als het zover was. Dat was voor mij het enige afschuwelijke feit waar ik rekening moest mee houden, want ik voelde dat ik er geen controle over had. Het was een probleem dat ik niet kon oplossen. Als ik nu aan alles terugdenk, dan weet ik precies waarom het niet wou lukken. Weet je nog onze party in het negende?

Carla blijft gewoon naar haar staren.

ERICA. Ik was niet van plan te gaan, maar ik raakte bevriend met Ruth en al die anderen en die hebben me ertoe aangezet, veronderstel ik. Ik was het niet van plan. Ik bedoel, het was niet eens een jaar eerder dat jij me in de gang dat pak rammel had gegeven. Ik hield er nog steeds paniekaanvallen aan over en dus hadden mijn ouders liever niet dat ik ging. Maar ik wou zo vreselijk graag. Eens gewoon doen. Ik wou zo graag eens een gewone tiener zijn. Begrijp je? Uitgaan. Eens stom doen. Bij vrienden blijven slapen. Goed, de bedoeling was dat ik een paar uur mocht blijven en dan moest ik naar mijn moeder bellen om te zeggen dat ze me direct mocht komen oppikken of dat ik het best leuk vond en langer wou blijven. Het eerste paar uur viel geweldig mee, weet ik nog. Want jij was er niet. Dus zei ik tegen mijn moeder, maak je geen zorgen en kom me om tien uur

oppikken. En ik ging weer dansen met mijn vriendinnen. En plots stond jij daar. Met de anderen. Ik wou meteen dat ik ergens anders was. Mijn vriendinnen waren oké, maar aan hen had ik niets. Ze waren even bang voor jou als ik. Ik was een goed schild voor hen. En de leerkrachten waren hopeloos, waarschijnlijk wilden die alleen maar naar huis. Ze waren vreselijk druk bezig om zo weinig mogelijk te moeten doen.

Ze pauzeert even. De herinneringen komen boven. Carla beweegt zich niet.

ERICA. Het toilet. Donker. Waarom was er geen licht? Wij allemaal naar binnen. Jullie vierten en de drie anderen, ik kan me niet meer herinneren wie, maar ze moesten meedoen. En ik. Ik stond daar vast geperst tussen de anderen, maar ik denk niet dat ik me ooit eenzamer heb gevoeld. Ze zei... wie was het weer?... Was 't Beth? Was het Beth?

Ze kijkt naar Carla. Die beweegt niet.

ERICA. Om 't even. Ze riep: “Strippen!” Die andere keer, in de gang, was 't gewoon een valstrik. Gewoon geweld. Ik zeg “gewoon”, maar. 't Was gewoon bedoeld om mij fysiek pijn te doen. Maar dit keer. Ik weet niet, meid, wat was 't eigenlijk? Je wou me pijn doen, maar 't was anders. Ze riep: “Strippen!” En ik deed het. “Benen open! Spreidstand!” En ik deed het. Ik denk dat er drie meisjes achter mij stonden die niets speciaals deden en alleen maar toekeken. Ik weet niet wat ze ervan dachten, maar ik denk niet dat ze spelbreker durfden zijn. Jij en Beth en Joanne en Kerry hadden de leiding. Ik sloot mijn ogen. Alles werd muisstil. Dan ging er iets in en uit. En dat ging niet zachtjes. Niet zomaar. Je moest tasten en zoeken voor je 't er in kreeg. In schoof. Wat was dat voor iets? Tot de dag van vandaag weet ik het niet wat jij in mij hebt gestoken. Wat was dat voor iets?

Ze kijkt Carla aan.

ERICA. Straks neem ik de prop weg. Dan krijg jij de kans om te antwoorden. Ik wil dat mijn woorden eerst goed tot jou doordringen. In en uit. En jullie stonden daar

gewoon naar mij te kijken. In dat vage schemerlicht van de toiletten waar alleen een beetje maanlicht door de koepeltjes werd gefilterd. Schaduwen leken jullie gezichten te vervormen. 'k Weet niet. Raar. Gegiechel. En dan was het alsof alles langzaam gedooft werd. En toen kwam jij naar me toe, je haalde het ding er uit en je fluisterde iets in mijn oor. Weet je nog wat je zei?

Ze kijkt Carla aan.

ERICA. “Flinke meid.” En je was weg. Het was alsof ik een schitterend optreden had gegeven. Alsof ik precies gedaan had wat van mij werd verwacht. En ik viel. Ik viel.

Ze wankelt even. Dan herpakt ze zich.

ERICA. Ik trok mijn kleren aan. Ik ging weg. Op straat heb ik tot tien uur gewacht tot mijn moeder me kwam oppikken. Ik heb haar niets verteld. Ik heb niemand iets verteld. Ik deed alsof er niets was gebeurd. Om de een of andere reden hielp dat wel. Vanaf toen heb je me met rust gelaten. Alsof je bereikt had wat je wou. Wat had je bereikt? Het was afschuwelijk. Het was ronduit afschuwelijk. Maar jij leek tevreden te zijn. Ik kan onmogelijk geloven dat jij niet dacht dat wat je met mij in school gedaan had, slecht was. Was je 't vergeten? Hoe kun je 't vergeten?

Ze pauzeert even.

ERICA. Oké. Ik had het over zwanger geraken. Want dat heeft er mee te maken. Mooi. Oké. Wat ik bedoelde was dat zelfs als er niets aan de hand was met mijn lichaam. Ik zou er technisch gezien moeten toe in staat zijn. Zelfs als dat het geval was. Ik wist dat het niet kon, omwille van die nacht. Ik voelde iets wat ik alleen kan beschrijven als een blokkage. Begint het een beetje door te dringen? Ik voel me geblokkeerd. 't Is misschien maar een splinter die alles perfect blokkeert. Een dam. Een gesloten deur. Een boomstronk over het wegdek. Wat het ook is, het leek wel alsof het een eigen leven begon te leiden. Alsof ik hier vanbinnen leven voel. Ik bedoel, 't is hier vanbinnen naar de knoppen, maar toch voel ik iets

dat groeit. Het groeit. Niet zoiets als een baby. Of een tumor. Of een parasiet. Ik heb de scans gezien. Er is niets. Maar voor mij wel. Een spookgroei als je wil. Het is er echt. Heel echt. Maar nu heb ik een manier gevonden om het te bevrijden.

Ze bekijkt Carla indringend. Ze ademt diep in. Dan staat ze op.

ERICA. *(Vlotjes.)* Wat ik nu ga doen is de prop uit je mond halen. Je krijgt de kans om te spreken. Als je probeert te roepen of te schreeuwen gaat de prop er terug in en krijg je geen tweede kans. Begrijp je dat? Knik als je 't begrijpt.

Carla beweegt niet.

ERICA. Ik vroeg of je het begrepen hebt. Ik wil je zien knikken.

Carla beweegt niet.

ERICA. WIL JE GODVERDOMME KNIKKEN OF IK MAAK JE HIER TER PLAATSE KAPOT!

Carla knikt.

ERICA. *(Opnieuw rustig.)* Goed. Dan neem ik ze nu weg.

Erica neemt de prop weg. Het is alsof Carla gaat ontploffen, maar Erica kijkt haar strak aan en ze zwijgt.

ERICA. Wat heb je me te vertellen?

Lange pauze waarbij Carla alles op een rijtje zet en probeert na te denken.

CARLA. Gaat ge mij vermoorden?

ERICA. Volgende vraag.

CARLA. Gaat ge mij vermoorden?

ERICA. Volgende vraag.

CARLA. Het zal u niet helpen. Met wat voor stupide mentaal probleem gij in uw kop zit, gij stapelzotte psychotische kut. Het zal u niet helpen. Het zal u alleen de bak doen invliegen en dan krijgt ge meer kutproblemen dan dat ge nu hebt. Neem het van mij aan, ja, maak mij godomme niet kapot, hé? Maak me niet kapot.

ERICA. Bedankt voor het advies. Nog iets?

CARLA. Ik wou alleen maar zeggen, eh, dat ik, luister...

ERICA. Ik luister.

CARLA. (*Begint zich ongemakkelijk te voelen.*) Eigenlijk is dit alles te veel uit de hand gelopen, geef toe. Want zoals ik al zei sorry en het spijt me echt waar want ik lag in de knoei met mezelf en 't is geen excuus oké ik beseft wel dat het smerig was wat ik deed ik bedoel ik wou dat ik de klok kon kon alsof ik het niet gedaan heb had of zoiets maar 't is nu zo en dat ik ja toen in de shit zat zoals ik eerder zei en ik wist niet wat ik deed en ik wist het verschil niet tussen goed en kwaad en het spijt me het spijt me heel heel erg en ik weet niet meer wat ik moet zeggen maar alstublieft doe mij of mijn baby geen pijn. Toe. Alstublieft.

ERICA. Man, man, man...

CARLA. Alstublieft.

Carla is stilletjes beginnen huilen.

ERICA. Amai, dat kwam nogal aan, zu.

CARLA. Doe me niets.

ERICA. Ik kan bijna niet geloven dat ik Carla Jackson aan het huilen heb gebracht.

CARLA. Alstublieft.

ERICA. Ik kan bijna niet wachten om Facebook te updaten.

CARLA. Kijk, ge hebt nu wat ge wou. Ge hebt me aan 't janken gekregen en ik heb sorry gezegd. Als ik het nu nog niet weet. Oké, ik was een echte bitch. En gij hebt het verdomd zwaar gehad. Ik zou nu willen gaan, alstublieft.

ERICA. Nu? Dat zal niet mogelijk zijn.

CARLA. Waarom niet?

ERICA. Omdat ik nog niet klaar ben.

CARLA. Oh mensenlief, die gaat mij wel kapot maken, zeg. Oh godgodgod !

ERICA. In feite heb jij het uit de hand laten lopen toen we mekaar voor de eerste keer ontmoetten. Toen je me je kind aanbood.

CARLA. Wilt ge mijn kind?

ERICA. Misschien.

CARLA. Ge moogt het hebben. Echt waar. Ik neem 't geld en van zodra 't geboren is, is 't van u.

ERICA. ...

CARLA. Vermoord me niet, toe.

ERICA. Jij zou dus je kind weggeven in ruil voor je leven?

CARLA. Denkt ge echt dat ik zo dom ben? Ge hebt uw sommetjes goed gemaakt. Ik weet het wel. Zit hij misschien ook in 't complot? Luistert hij ergens mee?

ERICA. Wie?

CARLA. Simon. Laat hij u zijn vuile werkjes opknappen? Ge kunt samen geen kinderen krijgen, ge zorgt dat ge een stom wijf zwanger maakt en ge pikt haar baby.

ERICA. ...

CARLA. Het is zijn kind, Erica. Gij weet het en ik weet het. Dus als ge 't godverdomme wilt hebben, is 't van u.

Pauze.

ERICA. Hoe zeker ben je?

CARLA. Ik ben zeker.

ERICA. Ha ja? Ik bedoel, hoe zeker is zeker? Je vergeet dat ik je in 't oog heb gehouden. Simon was niet je enige klant.

CARLA. Hij was de enige die betaalde om het zonder kapotje te doen.

ERICA. ...

CARLA. 't Is van hem.

ERICA. Waarom niet van je vent?

CARLA. We hebben al jaren geen seks meer. Hij denkt alleen maar dat het van hem is omdat ik hem wijsgemaakt heb dat we 't gedaan hebben terwijl hij zat was.

ERICA. Maar mijn lieve schat toch! Wat hij je ook beloofd heeft, hij zou het je nooit gegeven hebben. Ik heb je al gezegd dat hij een ongelooflijke klootzak is. Hij zal

wel niet de eerste zijn die je van die loze beloftes deed.

CARLA. Tja...

ERICA. Echt waar, je zou er beter aan doen hen wat minder ernstig te nemen.

CARLA. Tja.

ERICA. Luister eens, dit wordt weer een beetje, hoe zal ik het zeggen, goedaardig. Feit is dat het de bedoeling was om je kind te vragen, maar het was ook de bedoeling om een excuus van jou los te krijgen. Die twee zaken lijken nu opgelost te zijn, bijgevolg zou ik je moeten laten gaan en daarna zouden we de papierwinkel van de adoptie kunnen regelen.

CARLA. Ja.

ERICA. Maar zo eenvoudig is het niet.

CARLA. Waarom niet?

ERICA. Omdat ik het nog steeds voel. Hier vanbinnen. Ik heb zitten wachten tot het iets zou doen: uitbroeden, ontsnappen, uit mij barsten, vervagen, om het even. Ik wacht er al zo lang op. Niets wat ik gedaan heb heeft geholpen. Niets van dat alles heeft geholpen. Het is daarom dat ik zit te denken dat ik iets drastischer te werk moet gaan.

CARLA. Luister. Toen we mekaar voor de eerste keer ontmoetten, hadt ge 't over geweld. Gij zijt zo niet, Erica. Dit is uw wereld niet. Waarom doet ge zoiets?

ERICA. Is dat nu niet triest?

CARLA. Wat?

ERICA. Ik vond jou vroeger echt megatof. Ik dacht echt dat we de beste vriendinnen waren. God, ik wou dat ik ergens wat empathie kon vinden. Ik weet dat ik dat zou moeten. Ik weet dat ik rekening had moeten houden met je achtergrond en je gedrag als een symptoom beschouwen. Maar 't was net alsof ik in het kruisvuur was terechtgekomen. En toch kan ik de behoefte om je pijn te doen niet wegmoffelen. Maar ik snap het, hoor. Ik ben hypocriet. En toch is 't net alsof ik er niets op tegen heb. Goed. Hier komt het. Wat als ik je zei dat Simon al dood is?

CARLA. Wat?

ERICA. Dat ik hem razend van jaloezie doodgeslagen heb en dat hij op dit ogenblik in de diepvriezer steekt tot ik besloten heb wat ik met hem ga doen.

CARLA. ...

Erica haalt ergens een mes vandaan.

ERICA. En wat als ik je ook zei dat ik van plan was om dit mes te gebruiken om de baby uit je buik te snijden terwijl jij bij bewustzijn bent, zodat je kan zien hoe ik hem eruit haal en hem daarna voor je ogen in mijn armen wieg, terwijl jij langzaam dood ligt te bloeden?

CARLA. ...

ERICA. Omdat je volgens mij soms een grotere schok en hogere verwachtingen creëert als je je intenties op voorhand kenbaar maakt. Dus. Wat denk je? Laat jouw mening eens horen?

CARLA. Volgens mij zijt ge stapelgetikt, mens.

ERICA. Veel kans voor.

CARLA. Ge kunt de baby er niet uitsnijden. Gij hebt daar geen verstand van; ge gaat hem kwetsen. Hij is nog niet klaar om te voorschijn te komen. En als hij het niet overleeft?

ERICA. Je hebt zelf gezegd dat je het kind niet wil. Wat is dan het probleem?

CARLA. Het probleem? Dat gij mij kapot gaat maken! En dat gaat verschrikkelijk veel pijn doen! Ik wil niet sterven! Wat scheelt er met u? Oh god, wat gebeurt hier allemaal? Wat is dat hier voor een zothuis? Ik wou dat ik verdomme nooit met u had afgesproken. Ik had het moeten aftrappen toen het nog kon. Dit is een nachtmerrie. Gij zijt een nachtmerrie. Godverdomme, wat steekt gij allemaal uit?

ERICA. 't Is inderdaad erg griezelig, dat klopt.

CARLA. Ik snap niet waarom ge dit doet.

ERICA. Zie je nu? Alles wat een mens doet heeft gevolgen. Zelfs een klein momentje. Zelfs één enkel woord kan effect hebben. Het kan dat het heel miniem is of misschien juist heel groot. Ik zou graag hebben dat de mensen wat vriendelijker omgingen met mekaar.

CARLA. Noemt ge dit hier vriendelijk? Is dit vriendelijk? Gij zijt stiepelzot, mens! Laat me gaan! LAAT ME GAAN! HELP! IEMAND! HELP MIJ!

Erica stopt de prop vlug in Carla's mond. Carla verweert zich. We zien hoe haar kruis nat wordt. Ze bepist zich. Erica ziet het, maar zegt niets. Carla kijkt naar de grond. Erica gaat naar het bureau waar de telefoon staat. Ze leest een boodschap die ze ontvangen heeft. Ze wacht, denkt na. Dan neemt ze een besluit.

ERICA. (*Zachtjes.*) Ik heb de gedachte aan wraak altijd weerzinwekkend gevonden. Dreigen met geweld vind ik nog erger. Volgens mij is het een teken van zwakte. Alsof een volwassene een kind zou slaan. Ik beschouw dat niet als een correcte vorm van discipline. Het is de volwassene die faalt. Ze zouden een manier moeten vinden om te weten te komen waarom een kind zich zus of zo gedraagt en dat met woorden aanpakken. Met aanmoediging. Met liefde. Ik zeg dit natuurlijk vanuit het standpunt van een vrouw die nooit kinderen heeft gekregen. Ik snap dat ik niet meteen de geschikte persoon ben om hierover mijn mening te ventileren. Ik ben zeker dat je 't niet met me eens bent. Ik ben zeker dat jij zal zeggen dat het soms nodig is om een kind een flink pak slaag te geven om het tot de orde te roepen. Misschien doen ze iets gevaarlijks. Misschien brengen ze iemand anders in gevaar. Wat het ook is, ik ben zeker dat jij 't kan rechtvaardigen. Maar in mijn ogen is geweld geweld en niets anders dan geweld. Ik maak me echt zorgen over de wereld waar dit kind op losgelaten wordt. Het is alsof er op geweld maar één antwoord is, en dat is nieuw geweld. Daarom ga ik nu doen wat ik van plan was te doen. Ik wil dat je echt beseft dat ik je niet haat om wat je hebt gedaan. Ik aanvaard ook ten volle en onvoorwaardelijk je excuses. Hoewel ik daarnet nogal dramatisch deed, heb ik wel degelijk alle begrip voor je situatie, zelfs al is het volgens mij geen excuus voor je gedrag. Toch vrees ik dat je nog steeds niet beseft hoe diepgaand de invloed is die jij op mij hebt uitgeoefend. Ik heb er dikwijls over nagedacht hoe ik dit probleem kon oplossen. Dat ding, wat het ook is dat in mij zit. Ik wou het zo graag oplossen door iets moois. Alles in mij wou zo graag zwanger worden, dan kon ik alle liefde die ik voel aan dat kind geven. Het zou in zekere zin een nieuw begin zijn. Ik kon proberen ervoor te zorgen dat zijn leven een betere start kon nemen dan het mijne. Met heel mijn wezen zocht ik ware liefde bij een man die me al mijn slechte menselijke

ervaringen kon doen vergeten. Iemand die alles beter kon maken. Een menselijke pleister. Maar er gebeurde niets van dit alles en, toen ik ontdekte wat Simon allemaal had uitgespookt en er dieper op inging tot ik ten slotte bij jou terecht kwam, denk ik dat er iets heel eenvoudigs gebeurde. Elke vorm van blijdschap vloeide uit mij weg. Alle hoop verzwond. Ik ontdekte wat het betekende te haten. Nu snap ik waarom zoveel mensen de dingen doen die ze doen. Ik hoop dat je dat begrijpt. We moeten allemaal keuzes maken, vanuit ons instinct, onze ervaring en kennis. Natuurlijk kunnen we niet altijd de goede keuze maken, per slot van rekening zijn we maar mensen, maar meestal hoop je dat de meerderheid gemotiveerd wordt door een gevoel van vriendschap voor hun medemens. Dat hoop je alleszins. Eigenlijk denk ik dat het probleem is, dat ons geleerd wordt dat dit niet de manier is om te bekomen wat we willen. Vriendschap en mededogen zijn dan een zielige manier om met de dingen om te gaan. Moet je hebben wat je wil? Stamp dan de deur in! Dat wordt ons bijgebracht door mensen die zelf de harde kant hebben gekend. Ze hebben geleerd wat het betekent verslagen te worden en daarom willen ze anderen verslaan. Ik weet dat heel wat mensen zo niet zijn, maar er zijn er te veel die wel zo zijn. Zij die veel macht hebben zijn zo. En wij zijn de klos. Want de gewoonte zorgt ervoor dat meer en meer mensen zo gaan denken. Ik bedoel, verdomme, zelfs ik ben zo beginnen denken. Ik zou met deze gewoonte echt willen stoppen. Serieus waar. Maar iets in mij zegt dat het met vriendschap niet zal lukken. Niet bij jou. Tenzij ik het verkeerd voor heb. Heb ik het verkeerd voor? Heb ik het wat jou betreft verkeerd voor?

Ze legt het mes op de grond en neemt de prop bij Carla weg.

ERICA. Ik ga je handen en voeten losmaken. Ik vertrouw erop dat je 't niet op een lopen zet. Ik hoop dat je zal begrijpen dat alles wat ik doe in ons beider belang is.

Carla zegt niets wanneer Erica een schaar neemt en de kabelbandjes doorknipt. Erica zet een stapje achteruit. Het mes ligt tussen beiden op de grond. Erica ziet dat Carla er naar kijkt. Carla staat op. Ze staan nu op gelijke afstand van het mes.

ERICA. Het spijt me wat je vader jou en je moeder heeft aangedaan.

CARLA. Bedankt.

ERICA. Het spijt me dat je zo'n rotopvoeding moest krijgen

CARLA. Bedankt.

ERICA. Het spijt me dat je sindsdien een rottig leven hebt geleid.

CARLA. Het was niet zo erg als ge denkt.

ERICA. Ik wou echt dat de dingen anders waren verlopen.

CARLA. Hebt gij Simon gedood?

ERICA. ...

CARLA. Ik begrijp er niks meer van. Ge wilt geen geweld, maar ge gebruikt het. Ge weet dat iets verkeerd is, maar toch doet ge 't. Ik snap niet wat ik volgens u zou moeten leren. Wraak nemen vindt ge slecht, maar ge wreekt u. Waarom ben ik hier anders? Voelt ge u beter nu? Of gaat ge mij dan kapot maken om u daarna beter te voelen? Gaat ge mijn baby uit mijn lijf halen en u dan beter voelen? Ik mag dan vroeger gewelddadig zijn geweest, nooit of nooit heb ik iets op voorhand gepland. Zelfs toen ik vreselijk te keer ging op school, heb ik daar nooit veel over nagedacht. Ik zou trouwens niet weten waarom. Ik bedoel, we zijn toch zoogdieren, of niet? Dan komen bij mij de instincten naar boven.

Carla is het mes ongemerkt, centimeter na centimeter, genaderd.

CARLA. Ik ben niet zeker of uw interpretatie, alles weloverwogen en volgens u verantwoord, beter is dan de mijne. Ik reageer in een opwelling. Bij u is alles op voorhand gepland. Ge hebt gesproken over dat ding dat in u groeit. Ik weet wat dat is. Dat heeft iedereen. Het heet verdomme ontgoocheling. Het is een immens rotgevoel dat ervoor zorgt dat alles wat ge van het leven verwacht, er nooit komt en dat alles veel erger wordt dan ge u ooit kon voorstellen. Ik had dat al toen ik nog veel jonger was dan gij. En het is er nog altijd. Gij zijt niet anders dan ik. Gij zijn niet anders dan een ander.

ERICA. Niet iedereen voelt het zo aan.

CARLA. Jawel, iedereen.

ERICA. Dat is niet waar. De mensen voelen zoiets alleen aan als er met hen iets erg

gebeurt. Iets vreselijk. Maar zelfs dan zijn de meesten in staat om het te compenseren door goede dingen. Grootse dingen die dan gebeuren.

CARLA. Dan leven die in een fantasiewereld. Zo is het echte leven niet.

ERICA. Het houdt zichzelf in stand. Jij bent gekwetst, dus moet je iemand anders kwetsen. Jij bent niet gelukkig, dus mogen de anderen het ook niet zijn. Het is verschrikkelijk.

CARLA. Gij doet dat toch ook.

ERICA. Is dat zo?

CARLA. Denkt ge niet dat wat gij doet precies hetzelfde is.

ERICA. Nee.

CARLA. Dan zijt ge nog zotter dan ik dacht.

Carla is het mes nu heel dicht genaderd

ERICA. Ik zou willen dat je heel goed nadenkt over hetgeen je instinct je op dit ogenblik influistert. Ik zou willen dat je denkt aan je baby. Ik zou willen dat je aan je andere kinderen denkt. Ik zou willen dat je een beslissing neemt die gebaseerd is op alles wat er is gebeurd. Te beginnen toen we nog kinderen waren. Tot de dag van vandaag. Ik heb jou met de dood bedreigd. Ik heb gezegd dat ik je kind wou wegnemen. Ik heb je gezegd dat ik de man heb vermoord van wie jij dacht dat hij je uit de ellende zou halen. Tot nu toe heb ik tegenover jou nog geen geweld gebruikt, maar ik heb wel gesuggereerd dat ik dat kan. Ik zou willen dat je luistert naar alles wat zich op dit ogenblik in je hoofd en je hart afspeelt. Wordt het vriendschap of geweld?

CARLA. Ik versta het niet!

ERICA. Door je vrij te laten heb ik je twee mogelijkheden gegeven. Vriendschap of geweld? Welke ga jij kiezen?

CARLA. Wat gaat gij nu doen?

ERICA. Wat ga jij kiezen?

CARLA. Wat hebt ge daar in uw hand?

ERICA. Maak je keuze.

CARLA. Laat me uw handen zien. LAAT ME UW HANDEN ZIEN!

Erica laat Carla de schaar zien, die ze nog steeds vasthoudt. Carla wacht een fractie van een seconde, grijpt het mes en ploft het in Erica's borst. Ze staan tegenover mekaar te ademen, verbonden door het heft van het mes. De ademhaling van Erica is pijnlijk. Ze bekijken mekaar. Erica glimlacht.

CARLA. Waarom staat ge daar te glimlachen?

Achter de scène horen we een sleutel in het slot van Erica's voordeur.

CARLA. Wie is dat?

De deur gaat open en dicht. Iemand trekt zijn jas uit.

CARLA. Wie is dat?

We horen de stem van Simon.

SIMON. Erica?

Carla bekijkt Erica.

CARLA. Ge hebt gezegd dat hij dood was.

SIMON. Ben je er al?

CARLA. Wat gebeurt hier verdomme?

Erica glimlacht.

CARLA. Wat hebt ge gedaan? Ze zullen denken dat ik het ben. Erica, wat hebt ge gedaan?

ERICA. *(Fluistert.)* Flinke meid.

CARLA. Wat zegt ge?

ERICA. *(Luid.)* Flinke meid.

Erica stuikt in mekaar op Carla.

Net als de deur van de eetkamer opgeduwd zal worden, wordt alles donker.

Noten van de Vertaler.

1. In de Engelse tekst heet Erica *Heather*.

Heather in het Nederlands is *heide* en *Erica* is *dopheide* of *winterheide*.

2. Blz. 27

Voor de vertaling werd hier de tekst gebruikt zoals gegeven in de Nederlandse versie van Google.

De Engelse tekst luidt: “*Three minutes of intense pain whereby you can do absolutely nothing at all except scream*”.

3. Over de auteur *Morgan Lloyd Malcolm* zijn weinig gegevens beschikbaar. Ze is actrice, schrijft scripts en toneelteksten. Een eerder stuk *Belongings* werd in 2011 in het V.K. met succes opgevoerd.

* * * * *